

Midler, og at derfor Forslaget rettere kunne siges at gaae ud paa en Sparekassebeskyttelse end paa en Bærgbeskyttelse. Jeg har ikke kunnet forstaae denne Bemærkning, uagtet den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) har fundet den slaaende til- ligemed alle de øvrige, der ere gjorte imod vort Forslag; thi, hvad er Beskyttelse? Er det An- det end en Anbringning og Anvendelse af Con- tanter og Renter? Jeg veed ellers ikke, hvad det er, men Anbringelsen af Contanterne bliver jo efter Mindretallets Forslag udtrykkelig lagt, ikke i Sparekassernes Haand — thi de skulle ikke have Lov til uden Videre at være selv- skrevne Betrøede for de Umyndiges Midler —, men i Skifteforvalterens, der skal sørge for, at Midlerne anbringes i Kaanbanker, i Credit- foreningsobligationer eller i andre Papirer, der hve betryggende Sikkerhed, og det vil altsaa sees, at Anbringelsen af Contanterne ikke er lagt i Spare- kassernes Haand, ligesaa lidt som Anbringelsen af Renterne er det. Jeg troer, man maa lægge Mærke til, at de Penge, som man det ene Dieblik kalder de Umyndiges Contanter, maae, saasnart der er erhvervet Creditforenings-Ob- ligationer eller Sparekassesebøger for dem, siges at tilhøre den vedkommende Sparekasse eller Creditforening, og disse maae kunne handle med dem, som de ville; men at de derfor skulde kaldes Bestyrere af de Umyndiges Midler, fore- kommer det mig, at der aldeles ikke kan være Tale om. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Kun skal jeg endnu udtale ligeoverfor en Bemærkning af det ærede Med- lem for Veile Amts 3die Valgkreds (Schytte), som gik ud paa, at enhver Omordning af Over- formynderibæsenet vilde medføre Udgifter, at saavidt Mindretallet kan skjønne, vil dets For- slag — og jeg troer ogsaa, at den ærede Ord- fører for Fleertallet har indrømmet det — være den billigste Maade at foretage Omordningen paa; ja, jeg betvivler endog, at den efter dette Forslag kan siges at medføre nogen Udgift.

Sikkerhed: Det er allerede blevet fremhævet i et af de første Møder, da der blev forhandlet om den foreliggende Sag, at jeg, som ønsker, at der i disse Forhold skal være saa stor Frihed som muligt, desuagtet

ikke har fulgt de forskellige Forslag, som her ere stillede for at tilveiebringe denne Frihed. I denne Bemærkning, som er sand, haaber jeg, at der ligger et Beviis for, at alt som jeg har overveiet vore nuværende Forhold, den Tilstand, vi skulle gaae imøde, og de Forslag, som ere stillede for at staae os denne Frihed, er jeg kommen til den Erkjendelse, paa den ene Side, at de nærværende Forhold ikke ere stillede til at bringe os til at betræde de Veie, man foreslaaer os, og paa den anden Side, at man ikke ved Hjælp af dem vil komme til den Frihed, som jeg troede maatte tilveie- bringes. Saalænge der bagved alle Slags Bærgemaalsbestemmelser findes et tvungent Bærgemaal, og dette kun kommer frem som en Statsvillie, maa man spørge: Hvorledes kan til en given Tid denne Statsvillie fuldblyrdes og fyldestgjøres med de mindste Bekostninger, med det mindste Besvær og til største Sikker- hed? Nu troer jeg, at de Skridt, som saa at sige samtlige foreliggende Forslag — paa det norske Forslag nær — have gjort for at til- veiebringe Frihed i Efterladenskaberne Beskyt- telse, fyldestgjøre den tilsigtede Tanke, og dette er da navnlig Tilfældet med Fleertallets For- slag gennem dets § 1. Det nævnte Forslag overlader til enhver Mand ved sine efterladte Bestemmelser at afgjøre, hvorledes Bærgemaal- et og Beskyttelsen af hans efterladte Midler skal være bestaffent. Naar man nu vil sige mig, at denne Bestemmelse lider en ikke ringe Indskrænkning ved den Lovgivning, som er gjældende her i Landet, saa er dette ganske vist, men denne Lovgivning maa efterhaanden røf- tes, og den samme Indskrænkning har i alt Fald sin Betydning ogsaa ligeoverfor de for- skjellige andre Forslag. Det er disse Grunde, som have bragt mig til fra Frihedsfagens Standpunkt at betragte den nævnte Bestem- melse som Hovedsagen; hvor den er tilfede, har man gjort saa Meget, som man i dette Dieblik formaaer, for at tilveiebringe Friheden. Det næste Spørgsmaal, der frembyder sig, er det, hvilken Veie man skal gaae med Hensyn til Beskyttelsen af de efterladte Midler i saadanne Tilfælde, hvor der ikke af den vedkommende Arvelader er truffet Bestemmelser i denne Henseende. Med Hensyn til dette Spørgs-